

dømmelsen af Hærforslaget, dels at faa en Udtalelse fra de kommanderende Generaler og Generalstabschefen angaaende Forliget, rørende enige om Afvisning med den udtrykkelige Motivering, at Overenskomstforslaget — saaledes staar der at læse i Regeringsorganet „København“ — ikke frembød nogen væsentlig Ændring fra de Forslag fra Venstre og de Konservative, som de militære Myndigheder allerede havde haft Lejlighed til at erklære sig om. Det staar der i Dagbladet „København“.

Med andre Ord, naar det gælder om at forsvare Forliget overfor de konservative Vælgere, er Ændringerne væsentlige; naar det derimod gælder om at værges sin daarlige Samvittighed mod at blive konfronteret med Sagskundskabens Udtalelser, er Ændringerne uvæsentlige. De Konservative møder, ligesom Aslaug i Sagnet, baade paaklædt og dog ikke paaklædt; men beklageligt er det, at deres Forbundsfælle, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, saa uforvarende, ligesom Barnet i Æventyret, har paavist, at de dog nærmest maatte kaldes nøgne. Jeg vil nu gerne rette det Spørgsmaal til min ærede Partifælle Hr. Pürschel: Anser han disse Ændringer i Forliget for væsentlige, eller anser han dem for uvæsentlige? Dersom det ærede Medlem anser Ændringerne for væsentlige, hvorfor modsatte han sig saa i Militærudvalget, at Oppositionen blev bekendt med de øverste Militærautoriteters Syn paa dette Forlig? Og dersom det ærede Medlem ikke anser Ændringerne for væsentlige, hvorfor anbefaler han saa at slutte Forliget? Thi saa gælder jo Generalernes Udtalelse i Betænkningen, at medmindre der indføres væsentlige Ændringer i Regeringsforslaget, maa det anses for ubrugeligt.

Infanteriets Uddannelsestid var et af de Punkter, som der ikke blev taget Hensyn til i Forliget, og som af Generalerne med megen Vægt er fremhævet som et Kardinalpunkt. Om dette foreligger der ikke blot en Mangfoldighed af militærautoritative Udtalelser, men der foreligger ogsaa en meget lærerig, fortrinlig Udtalelse af den højtærede Statsminister i 1909, da han var Forsvarsminister. Da blev der nemlig af daværende Folketingsmand J. C. Christensen, den nuværende højtærede Kirkeminister, fremsat Forslag om, at Uddannelsestiden skulde indskrænkes, og hertil svarede den højtærede Statsminister: „Der er ikke

nogen god Sammenhæng i at forlange, at Hæren skal kæmpe i aaben Mark uden noget som helst fast Støttepunkt under sin Kamp mod en i Uddannelse, Tal og Bevæbning overlegen Fjende, og samtidig kræve, at den i Forvejen svage Uddannelse, som vore Folk har, skal være endnu svagere. Der er ikke Alvor i vore Forsvarsbestræbelser, naar man væsentligt nedsætter Uddannelses-tiden for vore i Forvejen saa overordentlig svagt uddannede Tropper, om hvilke man ved, at de, hvis det skal være Alvor, vil komme til at staa overfor Modstandere med en meget betydelig længere Uddannelsestid end den, vi allerede har.“ Det var, hvad den højtærede Statsminister mente om den Ting i 1909, da det gjaldt de 5½ Maaned, som vi har i den nuværende Hærorrning, og jeg tør vel nok sige, at efter Verdenskrigens Erfaringer om, hvad der nu skal kunnes af Infanteriet, baade af den enkelte Mand rent vaabenmæssigt, for at han skal kunne klare sig mod en vel indøvet Fjende, og rent formatorisk set, med Hensyn til den Maade, hvorpaa der opereres i Terrænet, kan Fordringerne til Uddannelsestiden neppe være blevet mindre i Mellemtiden, saa var det uforsvarligt at sætte Uddannelsestiden ned den Gang, saa er det ganske sikkert a fortiori uforsvarligt at gøre det i 1922.

Men den højtærede Statsministers saa fortræffelige og iøjnefaldende rigtige Betragtning støttes i høj Grad af Udtalelser, der er fremsat af Generalinspektøren for Infanteriet. Da man har ment det overflødigt at gøre baade Medlemmerne af Militærkommissionen, som skulde reorganisere vort Forsvar, og Medlemmerne af Folketingets Militærudvalg bekendt med disse Udtalelser, skal jeg kort resumere, hvad det er, Generalinspektøren har haft at sige om den Ting. I den afledne Sommer 1921 havde vi for første Gang Uddannelse af vore Infanterirekruthold efter det nye Infanterireglement, efter de nyeste under Verdenskrigen indhentede tekniske Metoder og med Indøvelse i alle de forskellige Vaaben, som en Infanterist nu til Dags skal kunne haandtere, og i Løbet af Efteraaret kom der, som der altid gør, Indberetninger fra de forskellige Afdelinger til Generalinspektøren om, hvorledes de forskellige Afdelingers Rekruthold var blevet uddannet, hvordan Mandskabet havde været i den forløbne Uddannelsestid, hvad Resultater der var naaet. Samtlige disse Indberetninger med Undtagelse af et Par ganske enkelte gaar ud